

Tilfældet i Herning. Og selv om man ser bort fra Understøttelsessummerne, maa det erkendes, at den Maade, disse Koner er blevet behandlet paa, hele den Tiltaleform, de har været Genstand for, har maattet give dem det Indtryk, at de ikke var velsete, hvor de kom. Da 2 af Konerne saaledes, efter at have været inde i Skive hos mig for at bede mig om at hjælpe dem til lidt mere Understøttelse, traadte ind i en Butik i Hvidbjerg for at gøre nogle Indkøb, stod Gaardejer Hans Primdahl, et Medlem af Hjælpekassebestyrelsen, der og spurgte dem, hvor de havde været; da han fik det at vide, sagde han til dem: Kan I ikke gaa paa jeres Ben, I to? I kan jo sælge jeres Cykler, saa behøver I ikke her at komme og forlange Hjælp! Det er Tonen fra Hjælpekassens Side, at de kan faa deres Ko paa Græs, de kan tage ud at tjene, de kan gaa paa deres Ben, de kan sælge deres Cykler o. s. v. o. s. v. Jeg tror, det er rigtigt, hvad en af disse Koner sagde til mig, at hvor som helst de kom hos Hjælpekassens Bestyrelse, blev de overbegrint. Og jeg tror godt, at man efter den Maade, hvorpaa disse Koner er behandlet, kan bruge Ordet overbegrint.

Nu paastaas det i den nævnte Redegørelse, at man efterhaanden har været særdeles liberal. Der siges saaledes, at skønt der ingen Begæring var fremsat fra den ene Kone, bevilgede man hende straks 5 Kr. i Mødet den 18. August; den 9. September forhøjedes det til 7 Kr. og den 10. Oktober til 10 Kr., men jeg maa gøre opmærksom paa, at naar Summen den 9. September blev sat op til 7 Kr., var det, fordi velmenende og rettænkende Mænd og Kvinder havde lagt et stærkt Pres paa Bestyrelsen, og naar Understøttelsen den 10. Oktober forhøjedes til 10 Kr., skyldtes det sikkert, at jeg i „Skive Socialdemokrat“ den 5. Oktober havde skrevet, at dersom Hjælpekassebestyrelsen i Brøndum-Hvidbjerg nu kunde finde paa at tage Eksempel efter den Optræden, man havde vist i Roslev mod en indkaldts Hustru, var det jo muligt, at den endnu kunde blive fri for at faa sit Forhold fremdraget under Finanslovbehandlingen, men saa skulde den ganske vist skynde sig. Det har den altsaa gjort. Fra den 5. til den 10. Oktober har den spekuleret paa, om det nu var muligt at blive fri for denne Omtale under Finanslovbehandlingen, og saa har den den 10. Oktober forhøjet Understøttelsen til 10 Kr. Men den har altsaa ikke gjort det, før den omtrent var nødsaget til det.

Naar det ærede Medlem fra Skive

slutter sin Tale med at mene, at man, ogsaa det ærede Medlem fra Mariager, efter de Oplysninger, som det ærede Medlem fra Skive havde fremsat, nu „maa fælde en mildere Dom“ over Hjælpekassebestyrelsen i Brøndum-Hvidbjerg, maa jeg sige, at det kan jeg ikke gaa med til. Jeg har paa nært Hold set alt for meget af, hvorledes denne Hjælpekassebestyrelse er optraadt overfor de tre indkaldtes Hustruer. Og det er ikke noget isoleret Tilfælde. Det Kommunestyre, som er i Brøndum-Hvidbjerg, udmærker sig ogsaa paa andre Maader. Det er ikke noget rent tilfældigt, at det er Brøndum-Hvidbjerg, der har optraadt saaledes overfor de indkaldtes Hustruer. Jeg har i disse Dage en Sag, som jeg bliver nødsaget til at henvende mig til Ringkøbing Amt om. Sogneraadsformand Peder Lidgaard har nemlig afvist fra Forsørgelse et ungt Menneske, der lige er fyldt 18 Aar, er tuberkuløs i Skulderen, har været indlagt paa Sygehus, hvor han er blevet opereret, og hvor Lægerne har flaaet i ham omkap med Tuberklerne, saa at han er ganske uarbejdsdygtig og nu ligger sin Familie — Faderen er en fattig Husmand med 8 Børn paa Rønbjerg Hede — til Byrde, ikke kan forsørge sig selv, ikke kan tjene noget, intet har lært, kort sagt er et stakkels ungt Menneske, der allerede er et Vrag. Skønt det er soleklart og uomtvisteligt for alle, der har med Forsørgelsessager at gøre, at det unge Menneske er forsørgelsesberettiget i Brøndum-Hvidbjerg Kommune, erklærede Peder Lidgaard, at han ikke havde noget der at bestille, og jagede ham til Estved-Rønbjerg Kommune, som saa igen sendte ham tilbage til Brøndum-Hvidbjerg. Saaledes kastede de to Kommuner Bold med det unge Menneske, medens de lod ham ligge sin Fader, der har 7 Børn foruden at forsørge med Indtægterne af et lille Hede-hus, til Byrde. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem fra Skive, som har forsøgt at klare Brøndum-Hvidbjerg Kommunes Hjælpekassebestyrelses Handlinger, her har været i en uheldig Stilling. Han har sikkert ikke været enig med sig selv. Jeg kender jo godt det ærede Medlem fra Skive, hans humane Tænkemaade og Retfærdighedsfølelse overfor Smaaafolk o. s. v., og jeg er sikker paa, at den Maade, hvorpaa Hjælpekassebestyrelsen i Brøndum-Hvidbjerg har opført sig overfor de indkaldtes Hustruer, ikke tiltaler ham. Jeg er sikker paa, at han ikke ser saa mildt paa den af Hjælpekassebestyrelsen udviste Færd, som han gav det